

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 145/17
Люксембург, 20 декември 2017 г.

Решение по дело C-102/16
Vaditrans BVBA/Belgische Staat

В сектора на автомобилния транспорт водачите не могат да ползват в превозното средство полагащата им се нормална седмична почивка

*При определени условия обаче намалената седмична почивка може да се ползва в
превозното средство*

През август 2014 г. Vaditrans, белгийско дружество за автомобилни превози, подава жалба пред Raad van State (Държавен съвет, Белгия) за отмяна на белгийски кралски указ, по силата на който може да се наложи глоба от 1 800 EUR на водач на камион, който ползва нормална седмична почивка в превозното средство. Според Vaditrans този кралски указ е несъвместим с принципа на законоустановеност на наказанията, тъй като забранява и санкционира ползването на нормалната седмична почивка в превозното средство, въпреки че регламент на Съюза в тази област¹ не предвижда такава забрана. Според Белгийската държава обаче от въпросния регламент следва ясно, че водачът не може да ползва нормалната седмична почивка в превозното средство и че с глобата, предвидена във връзка с това в белгийската правна уредба, само се прилага съдържашата се в регламента забрана.

Въпросният регламент на Съюза, който хармонизира социалното законодателство в областта на автомобилния транспорт, задължава водачите да ползват нормална дневна почивка с продължителност от поне 11 часа (която, при определени условия, може да бъде намалена на девет часа), както и нормална седмична почивка с продължителност от четиридесет и пет часа (която, при определени условия, може да бъде намалена на двадесет и четири часа). В регламента е предвидено също, че по желание на водача дневните почивки и намалените седмични почивки извън базата могат да бъдат ползвани в превозното средство, доколкото то разполага с подходящи условия за спане за всеки водач и превозното средство е неподвижно².

Raad van State иска от Съда да изясни поставените от регламента изисквания. По-конкретно той иска да се установи дали трябва да се счита, че регламентът съдържа мълчалива забрана за ползване на нормалната седмична почивка в превозното средство. Ако това е така, Raad van State иска да се установи дали като не предвижда ясно и изрично тази забрана регламентът нарушава принципа на законоустановеност на престъпленията и наказанията.

В постановеното днес решение Съдът, най-напред, констатира, че винаги когато в регламента се посочват едновременно понятията „нормална седмична почивка“ и „намалена седмична почивка“ се използва общият израз „седмична почивка“. Когато обаче в става дума за възможността за използване на почивките в превозното средство, в регламента се използва общият израз „дневна почивка“, който включва нормалните и намалените дневни почивки“, и специфичният израз „намалена седмична почивка“. **Според Съда обстоятелството, че законодателят на Съюза не е използвал общия израз „седмична**

¹ Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт, за изменение на Регламенти (ЕИО) № 3821/85 и (ЕО) № 2135/98 на Съвета и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 3820/85 на Съвета (ОВ, L 102, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007).

² Член 8, параграф 8 от Регламент № 561/2006.

почивка“, за да обхване и двата вида седмични почивки, ясно показва, че той е искал да разреши на водача да ползва в превозното средство намалените седмични почивки и да му забрани да ползва в превозното средство нормалните седмични почивки.

По-нататък, Съдът добавя, че **основната цел на регламента е подобряването на условията на труд на работниците и служителите в сектора на автомобилния транспорт и на общата безопасността по пътищата**. Така желанието на законодателя е водачите да имат възможност да ползват нормалните седмични почивки на място, което предлага подходящи и адекватни условия за настаняване. Кабината на камина обаче не изглежда подходящо място за почивки, които са по-дълги от дневните почивки и от намалените седмични почивки. Затова Съдът констатира, че ако се приеме, че нормалните седмични почивки могат да се ползват в превозното средство, това би означавало, че водачът може да ползва всички почивки в кабината на превозното средство, **което очевидно би било в противоречие с преследваната от регламента цел за подобряване на условията на труд на водачите**.

Накрая, Съдът посочва, че по време на процедурата по приемане на регламента Комисията е предложила водачите да имат възможност да ползват всички почивки (тоест както намалените и нормалните дневни почивки, така и намалените и нормалните седмични почивки) в превозното средство. Впоследствие обаче това предложение е било променено, така че само намалената седмична почивка извън базата да може да се ползва в превозното средство, като е изключена нормалната седмична почивка, с цел защита на благото и хигиените условия на водачите. **Според Съда това изменение ясно показва намерението на законодателя да изключи възможността за ползване на нормалните седмични почивки в превозното средство**.

Съдът стига до извода, че регламентът на Съюза, който хармонизира социалното законодателство в областта на автомобилния транспорт, съдържа явна забрана за водачите да ползват нормалната си седмична почивка в превозното средство.

Що се отнася до втория въпрос на Raad van State, Съдът припомня, че принципът на законоустановеност на наказанията изисква правната уредба на Съюза ясно да определя престъпленията и налаганите за тях наказания. Тъй като обаче регламентът съдържа явна забрана за ползване на нормалната седмична почивка в превозното средство и тъй като предвижда задължение за държавите членки да санкционират нарушенията³, принципът на законоустановеност на наказанията не е нарушен. Така от компетентността на държавите членки е да определят кои санкции са подходящи да гарантират обхвата и ефективността на регламента, като същевременно следят тези санкции да се налагат при материалноправни и процесуалноправни условия, аналогични на приложимите по отношение на нарушения на националното право от сходно естество и значение.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на [„Europe by Satellite“](#) ☎ ☐ (+32) 2 2964106

³ Член 19 от Регламент № 561/2006.